

Petra Klabouchová

Upíří kronika

Prokletí upírů

FRAGMENT

Upíří kronika Prokletí upírů

vyšlo také v tištěné verzi

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Petra Klabouchová – Upíří kronika – Cesta do minulosti

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Petra Klabouchová

Upíří kronika – Prokletí upírů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Petra Klabouchová

Upíří kronika

Prokletí upírů

Ilustroval Petr Palma

 FRAGMENT

1

Stříbrný měsíc v úplňku pomalu vyplul na černočernou oblohu nad tiše spícím městečkem Horní Transilburg. Nikde ani živáčka, už i lišky si dávno daly dobrou noc a klidně oddechovaly ve svých pelíšcích. Jen na hradě Špičáku, který z výšky strážil po staletí klid a mír v údolí pod Černou skálou, se svítí ve zvonici. Docela maličký, skomíravý plamínek svíčky poblikává mezi prastarými kamennými zdmi.

Kdyby snad dole v městečku ještě náhodou někdo nespal a sledoval by opuštěné rozvaliny hradu, mohl by proti chladnému měsíčnímu světlu na docela krátký okamžik zahlédnout tmavý stín netopýra s obrovskými křídly, jak právě vletěl do otevřeného okna v hradní věži.

Húúú... Húúúúú... Húúúúúúúú... Opuštěnými zdmi hradu se rázem rozlehlo strašidelné vlčí vytí a mezi polorozbořenými hradbami se mihl obrys velkého psa. Plamen svíčky se roztančil v poryvech větru a zmateně vrhal na zdi hrůzostrašné stíny obrovského vlka snažícího se zakousnout prapodivnou postavu v dlouhém plášti.

„Lupusi! No tak, dej mi pokoj! Lehni!“ Hradní pán rozčileně zahnal do kouta domácího mazlíčka, vlkodlaka Lupuse. „Vlady, kolikrát ti mám připomínat, abys držel Lupuse zavřeného, když se vracím domů. Hned, jak proletím

oknem, začne na mě skákat a zaslintá mi celý plášť. A po-
dívej se těch chlupů. Kdo to má pořád čistit? No, jen se na
mě koukni, jak zase vypadám! Takhle by se mě nelekla ani
stará poštačka.“

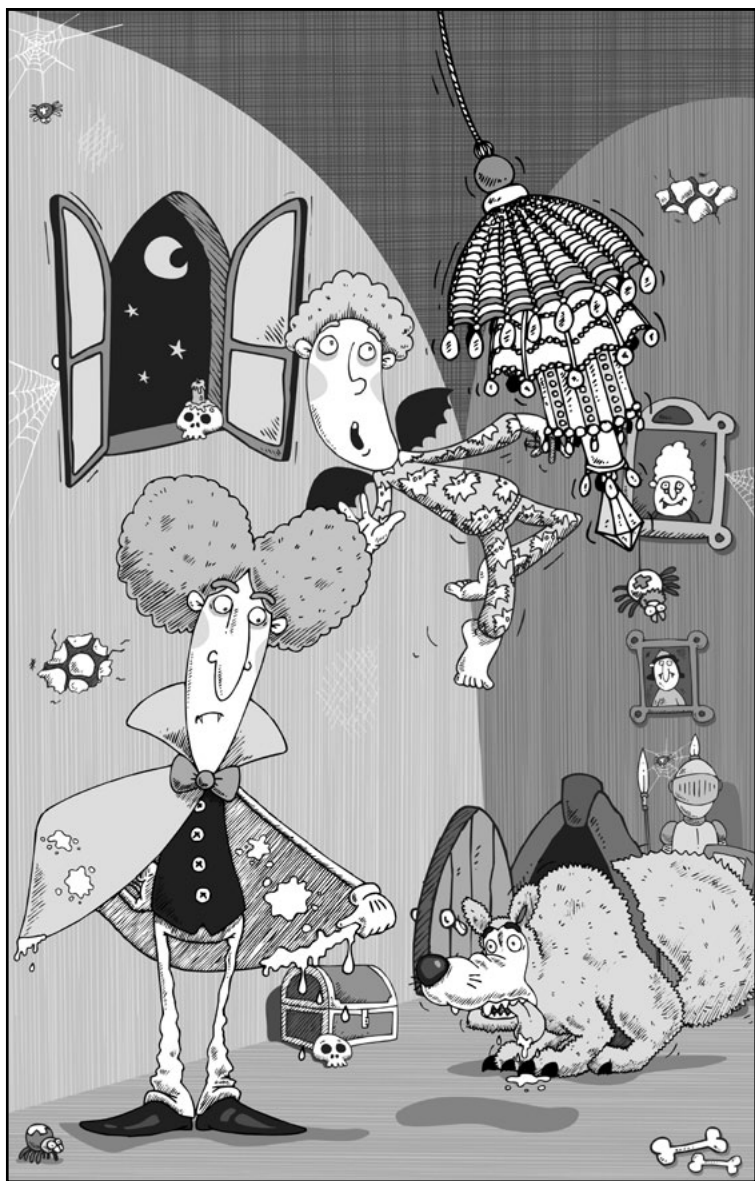
Dveře vedlejší komnaty pomalu vrzly a do hodovního sá-
lu vesele vletěl Vlady. Rozespálý, modrá očka napůl zavře-
ná, pyžamo plné růžových netopýrků. Zase usnul před
playstationem a teď jen tak tak stihl zabrzdít těsně před tím,
než hlavou s rozcuchanými kudrlinami narazil do křišťálo-
vého lustru plného pavučin. S žuchnutím dopadl na podla-
hu a začal si hladit naražené koleno.

„Když on mi Lupus vždycky uteče, protože tě chce přivít-
tat, tati. Tak už se na něj nezlob, vždyť tě chce jenom olíz-
nout a dát pusinku na přivítanou.“

„Aha, tak pusinku! A co minule, když mě chytil, ještě než
jsem se stihl převtělit z netopýra, a natrhl mi pravé křídlo!? To
byla taky jenom pusinka? A kdo pak musel chodit týden do
práce pěšky a čekat, až to teta Bludička zašije!?“ pokračoval
už jenom naoko ve svém rozčilování hrabě Drákula XXIV.

„Tak tohle je tedy poslední potomek slavného rodu tran-
silburských knížat, velké upíří rodiny, která po staletí vlád-
la zdejšímu kraji a která by měla ještě dnes nahánět celému
údolí husí kůži. Naštěstí se toho nedožil praprapradědeček,
který si tak zakládá na rodinné pověsti. Ještě že se rozplynul
na slunci už před dvěma sty lety,“ povzdychl si s otcov-
ským úsměvem hrabě Drákula XXIV., pomohl Vladymu na
nohy a oprašoval mu jeho netopýří pyžamo.

Malý Vlady byl jeho velkou pýchou. Celý tatínek za mla-
dých let. Létá už rychleji než soví strážce hradu, bez potíží se

převtělí v netopýra a zpět a po čichu i jen jednou nosní dírkou pozná, co mají u starostů Žilkových dole v Horním Transilburgu k obědu. Pouze s neviditelností ještě občas bojuje. Minule, když se na hradě neočekávaně objevili návštěvníci, zmizel jenom zčásti a ta slabozraká německá turistka měla z poletujících dětských uší a nosu v katakombách málem infarkt. Naštěstí jí nakonec nikdo nevěřil a vše se svedlo na černé pivo, kterým v hospodě U Oběšence zapila to výborné vepřo knedlo zelo, co umí připravit jen starý hospodský Zoubek.

„Měl bych mu věnovat víc času,“ myslíval si často hrabě Drákula XXIV., a právě proto vloni na pracovní cestě v Rumunsku koupil Vladymu k Vánocům Lupuse. Přes den je z něj vzorný komorník s frakem a motýlkem, který bedlivě střeží dobré mravy a vychování malého hraběte, za tmy se pak mění v přítulného vlkodlaka. To aby Vlady po nocích nebyl tak sám.

Od té doby, co se Vladyho maminka, hraběnka Azzurina Krvavá, před dvěma lety spletla, omylem použila noční krém proti vráskám s výtažkem česneku a navždy se rozplynula mezi hradními chodbami, byl Vlady skoro pořád sám, jen se svými lidskými kamarády.

„To není normální! Ještě se z něj stane člověk. Upír má žít s upíry! Lidé s lidmi! Takový je zákon přírody už od dob prvního Praupíra. Tyhle novoty nás dovedou ke zkáze!“ varovala hraběte Drákulu XXIV. šestisetletá pratetička Tiranie z dalekých Karpat pokaždé, když se při slavnostních příležitostech na hrad Špičák slétávala ze všech konců světa celá rodina.

Ani hraběti se samozřejmě příliš nelíbilo, že je Vlady celý

den pouze mezi lidskými mláďaty. Jenže kde sehnat v Horním Transilburgu upíra? V širokém okolí o žádném jiném upírovi nevěděl. Krize zasáhla tvrdě v posledních sto letech celý upíří rod. Už dávno není možné jen tak si poletovat po nocích, sát krev, komu tě napadne, a strašit sedláky z údolí.

Stačí, aby tě někdo zahlédl, a hned je celý Transilburg plný těch dotěrných novinářů, kteří stále strkají nos do věcí, kterým vůbec nerozumějí. „U smradlavého česneku! Hloupí novináři!“ Vloni se dokonce musela pratetička Tiranie přestěhovat na celé dva měsíce k nim, na hrad Špičák, protože její tvrz byla prošpikovaná kamerami a mikrofony. A to jenom proto, že ji kdosi v kontrolní věži letiště viděl na radaru proletět poblíž přistávací dráhy. Dva měsíce s tetičkou Tiranií! Ještě dnes ho při pomýšlení na to rozbolí zuby. Tohle těm pisálkům nikdy neodpustí!

A ubohých upírů dál ubývá a ubývá a jsou nuceni stěhovat se stále víc a víc na sever, až někam za polární kruh. A to přitom vůbec nemají rádi zimu. Přes den ve svých dřevěných rakvích promrznou na kost a noci jsou tam na severním pólu tak hrozně krátké. Navíc, když mrzne opravdu silně, i jejich krev se změní v led a oni musí čekat v hrobech až do jarního tání, než se mohou znovu rozletět krajem.

Právě proto hrabě Drákula XXIV. tak bedlivě střežil své velké tajemství. Již celá léta trávil noc co noc ve své tajné laboratoři v zapomenutých podzemních chodbách spojujících hrad s hospodou U Oběšence v Horním Transilburgu. Nikdo, vůbec nikdo nemá ani tušení, na čem pracuje. Ani Vlady. Jestli se mu ale povede i posledních pár pokusů, bude jeho objev znamenat totální převrat ve světě upírů.

Zatím vynalezl dva úžasné zlepšováky. Červenou tabletku, díky které už upíři nemusí sát lidskou krev. Stačí jim půl litru kečupu denně. Vlady ji používá od narození. Žlutá tabletka pak zachrání upíra na dvacet čtyři hodin před slunečními paprsky, které by ho jinak spálily na popel. Proto Vlady může chodit každý den do školy jako normální kluk, učit se, hrát si se svými lidskými přáteli a nikdo si ničeho nevšimne.

A nakonec to hlavní. Objev objevů. Největší upírí odhalení všech dob. Ještě důležitější než zubní pasta. Nejtajnější ze všech tajných tajemství. Modré tajemství! Zapsáno v Modré listině! Modré jako nebe. Jako naděje. Jako oblíbená barva jeho krásné, nešťastné Azzuriny, Vladyho maminky. Zatím musí ověřit ještě pár důležitých detailů. Ale jestli bude mít pravdu, mohl by za tento objev získat i Nosferatovu cenu míru. To ale ještě proteče žilami pěkných pár litrů krve. „Húúúúú... Húúúúú...“ Lupusovo vytí vytrhlo unaveného hraběte z víru jeho myšlenek.

„Tak, Vlady, jdi si vyčistit zuby, ať zase nemusíme k zubaři Kleštičkovi. Víš přece, že z nás má, chudinka, pokaždé k smrti nahnáno. A šupky do rakve! Ať už spíš!“ políbil hrabě Drákula XXIV. synka na čelo, zapnul upírovizi na satelitní pořad o posledních novinkách krvevědy, usadil se do pohodlného křesla a do křišťálové číše si s chutí nalil trochu voňavého kečupu.

„Dobrou noc, tati,“ mrkl vesele Vlady na svého upírího otce, sfoukl louč a odletěl do svých komnat. Ticho a tma zahalily i transilburský hrad. Jen Lupus na cimbuří ještě chvíli vyl na měsíc v úplňku.

2

„Juniore, k tabuli!“

„Když já jsem se včera nemohl připravit, paní učitelko, protože... protože... no, jak bych to řekl...“

„No tak si poslechněme, pročpak mladý pán Van Helsing tentokrát nemohl studovat. Jen se nám svěř, Juniore!“ Třídní učitelka Harantová netrpělivě přecházela po učebně s obrovským dřevěným ukazovátkem v ruce.

„On nám vypadl proud...“

„Hmmm, zajímavé. To tě ale jako pilného žáka přece nemohlo zastavit, nemám pravdu, Juniore?“ Učitelka udeřila ukazovátkem sevřeným v tlusté ruce do první lavice, až z ní odletělo několik třísek.

„Ne, ne! Nezastavilo,“ začal popotahovat Junior Van Helsing.

„Já jsem si zapálil svíčku. Jenže vedle byla otevřená učebnice matematiky. A jak byl průvan, tak plamínek nějak přeskočil a všechno začalo hořet. A já běžel do koupelny nabrat vodu. Ale v tom spěchu jsem zapomněl zavřít kohoutek. A pak přiběhl soused, pan Karel Mohutný, že jsem mu vytopil byt, a honil mě až do večera okolo domu...“

„Juniore! Dost! Nechtěj, aby mi došla trpělivost... To si vážně myslíš, že ti tak hloupou lež někdo uvěří? Ihned k ta-

buli, nebo ti napíšu rovnou pětku!“ koulela výhružně očima do ruda rozčilená učitelka Harantová.

Tentokrát se ale hluboce pletla. Kdo znal Juniora Van Helsinga opravdu dobře, věděl, že si nikdy nevymýšlí. Jemu se zkrátka pravidelně stávaly ty nejneočekávanější nehody. Tenhle pihovatý klučina se zrzavými vlasy střiženými na neposlušného ježka a velkými černými brýlemi na drobném nosíku byl opravdový magnet na průšvihy. To, co se zcela určitě nemohlo stát, se právě Juniorovi docela určitě stávalo.

„No tak, Juniore! Já čekám!“ rozmachovala se matikářka výhružně ukazovátkem. Mladý Van Helsing se neochotně zvedl ze židle. Loktem přitom shodil z lavice kalamář s černým inkoustem a ten se rozlil v uličce mezi stolky. Junior si samozřejmě ničeho nevšiml.

Až do chvíle, kdy na černočerné louži uklouzl a smykem po břiše dojel přímo před tabuli. Inkoust z něj odšťikoval do všech stran. Třída vyprskla smíchy.

„Já se z tebe snad zblázním, Juniore! Koukej, kam šlap...“ Rozzuřená matikářka asi chtěla říct „koukej, kam šlapeš“, ale to už se nikdo nikdy s určitostí nedozví, protože inkoustový černoušek Junior v té chvíli zakopl o stupínek před tabulí a jeho pád se zastavil právě až o slečnu učitelku a její novou bílou halenku.

„ $x + y - 3y = 5yx$ “ zasyčela nenávislně Harantová a snažila si dlaní setřít z obličeje černé kapičky inkoustu. „Jestli to nespočítáš, budeš po škole až do konce roku! A nemysli si, že na to máš celou věčnost. Pět minut, a ani o vteřinu víc!“

Junior Van Helsing se zatvářil nešťastně jak nezralý citron, škrabal se na své zrzavé hlavě a bezradně zkoumal za-

daný příklad. Neměl ani nejmenší tušení odkud začít. Třída ztichla, až bylo slyšet jen Juniorův zrychlený dech a tikot nástěnných hodin hned vedle školní tabule. „Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak,“ odměřovaly rafičky neúprosně ubíhající čas.

V tu chvíli se ze zadní lavice, kde už třetím rokem sedával Junior a jeho nejlepší kamarád Vlady, nenápadně odlepil od podlahy stín. Nikdo ho nemohl vidět, protože bylo právě poledne, všude plno světla, a tak se stín pomalinku a nerušeně, krok po kroku, sunul směrem k tabuli.

Pak měkoučká dlaň stínu stiskla Juniorovy prsty s křídou a během okamžiku se objevilo na tabuli řešení příkladu. Učitelka nemohla uvěřit vlastním očím. „No tak si jdi sednout, Juniore, ale pamatuj si, že my dva jsme spolu ještě neskončili!“

„Díky, bráško.“ „Za nic, brácho,“ usmáli se na sebe v lavici dva nejlepší kamarádi na světě. „Mám u tebe dneska k obědu dvojitý kečup,“ mrkl šibalsky Vlady na Juniora a jemným kývnutím přivolal zpátky k noze svůj stín.

3

„Prosil bych dvojitý kečup,“ stoupl si na špičky u okýnka školní jídelny zrzavý kluk s černými brýlemi. „Ale Juniore, vždyť dneska máme k obědu krupicovou kaši,“ vyvalila nechápavě oči tlustá kuchařka. „Hmmm... No právě proto. Mně krupicová kaše bez kečupu vůbec nechutná,“ rozpačitě vysvětloval mladý Van Helsing.

„Pro mě taky dvakrát kečup. Já bych se krupicové kaše bez kečupu ani nedotkl,“ usmíval se rošťácky Vlady, který právě přišel na řadu. „Dneska ji bez kečupu jedí už jen nevzdělanci. Měla byste si dávat pozor, abyste někoho neurazila. Třeba paní učitelku Harantovou.“ Kuchařka nechápavě pokrčila rameny. „Kdo se má v té nové generaci vyznat,“ pomyslela si, a když přišla na řadu učitelka matematiky, pořádně jí polila talíř dvojitou porcí kečupu. To už se ale Vlady a Junior schovaní pod posledním stolem v rohu jídelny smáli tak, až nad nimi stolek nadskakoval.

Pak se Vlady zamračil na černou skvrnu od inkoustu na Juniorově tričku. „Nauč se chodit, prosím tě. Takhle jenom plýtvám zbytečně upíří magií. Stejně za pět minut budeš zase špinavý od něčeho jiného.“ Dotkl se skvrny malíčkem a zašeptal: „Inkoust je, inkoust není. Upír chce, upír změní.“ Než by jeden mrkl, Juniorovo triko zářilo čistotou.

„Tak co dnes podnikneme, brácho?“ zeptal se po chvíli Junior Van Helsing Vladyho, který právě vylizoval poslední kapky kečupu. „Dneska nic, bráško. Promiň, ale slíbil jsem tátovi, že s ním večer budu doma. Víš přece proč,“ zesmutněl najednou Vlady a modré oči se mu mokře zaleskly. Ale nerozplakal se. Malí upíři přece nikdy nepláčou. Dnes to jsou přesně dva roky. Dva roky ode dne, kdy Vladyho krásná maminka Azzurina navždy zmizela.

Tenkrát se vrátil Vladyho vzdálený strýc Panikus, mocný kníže všech upírů a vlkodlaků, z dalekých cest po Africe a jako dar přivezl hraběnce Azzurině vzácný krém proti vráskám. Nikdo si ale nevšiml, že lahvička obsahovala také výtažek z česneku. Byla to zkrátka nešťastná náhoda. Azzurina se rozplynula jako ranní mlha v poledním slunci. Nežbylo po ní nic, jen jemná vůně levandule a amulet s modrým kamínkem uprostřed, který Vlady od té doby nosil stále na krku. Občas se Vladymu o mamince zdává. Jak mu vypráví pohádky, jak ho hladí po vlasech a dává polibek na dobrou noc. Pak se ale vzbudí a hrad je prázdný a smutný tak jako předtím. Ani vůně levandule už dávno není cítit po studených chodbách Špičáku.

„To nic, brácho, máš tady mě. Uvidíme se zítra ve škole, upíre. A pozdravuj Lupuse! Já teď musím trochu studovat matematiku, jinak mě ta babizna nechá vážně propadnout,“ poklepal zrzek Vladymu po rameni a vyběhl z jídelny. Ve dveřích se ještě omylem srazil s kuchařkou, která nesla tác plný syrových pstruhů. Ti se rozletěli po celé jídelně. Jeden z nich se v letu odrazil od stropu a dopadl přímo do výstřihu halenky matikářky Harantové, až to mlasklo.

4

Zvony na kostelní věži odbíjely jedenáctou hodinu. Po noční obloze nad Horním Transilburgem se honily těžké bouřkové mraky a chvílemi zakrývaly stříbrný měsíc. První blesky čas od času osvětlily hory na obzoru, Černou skálu i zříceninu hradu Špičák.

Hrabě Drákula XXIV. měl naspěch. Ne kvůli bouři, pravý upír zůstane suchý i v tom největším lijáku, voda se ho ani nedotkne, ale kvůli Vladymu. Slíbil mu, že dnešní večer stráví spolu. Ještě na skok do tajné laboratoře a pak už rychle domů na Špičák.

Předtím, než otevřel mohutné kované dveře do kobky, ukryté mezi větvemi staletých stromů, opatrně se rozhlédl na všechny strany. Tma a jen tma. Nikde nikdo. Přesto měl hrabě pocit, že není sám.

Už několik dní se mu zdálo, že ho kdosi nebo cosí sleduje na každém kroku. Měl strach, aby někdo nezničil jeho objev století ještě předtím, než bude definitivně dokončen. Kdyby se mu něco stalo, jeho tajemství by zůstalo navždy jenom tajemstvím. Pro jistotu schoval na bezpečných místech několik tajných vzkazů, ale kdo ví, zda by je někdy někdo vůbec objevil. Snad jedině Vlady by je mohl rozluštit. Ale jen s velkou námahou a hromadou štěstí. Možná by měl

o svém odhalení povědět alespoň jemu, ale nechtěl tím ohrozit jeho život. I když Vlady byl už dost velký na to, aby pochopil. Ano, určitě. Dnes večer ho do svého velkého objevu zasvětil.

Hrabě se ještě jednou otočil. Svým ostrížím zrakem, vidícím i ve tmě stejně dobře jako ve dne, přehlédl pomalu celou zříceninu hradu, zavrtěl nechápavě hlavou a rázným trhnutím otevřel těžká vrata. Strašidelné, tesklivé vrznutí zrezivělých pantů zaniklo v hromobití přicházející bouře.

Hrabě se protáhl skulinou mezi pootevřenými vraty, mávl cípem pláště směrem k hradu a zašeptal do větru: „Stopa je, stopa není. Upír chce, upír změní!“ Šlápoty bot v blátě před kaplí začaly mizet jedna po druhé. Pak se malíčkem jemně dotkl potřáhané pavučiny v rohu dveří. Ta se okamžitě sama opravila, jako by ji utkal neviditelný pavouk. Hoto-vo. Cáry pavučin a otisky bot by jinak mohly prozradit, že někdo vešel dovnitř.

Poté co hrabě zmizel v temnotě hradní kaple, se z větve jednoho z topolů nenápadně zvedl tmavý stín s dvěma maličkýma očkama zářícíma ve tmě jako dva plamínky svíčky. Netopýr! Malá létající myška s ostrými drápkami a zoubky. Nic zvláštního na hradě Špičáku. Tenhle netopýr se však něčím lišil. Těžké kapky deště jako by se ho ani nedotýkaly. I v prudkém lijáku zůstal suchý jako seno za letního poledne. A pak ještě něco. Byl úplně bílý.

5

Mezitím, ve stejném okamžiku, ale na úplně opačném konci světa, mezi hlubokými rumunskými lesy a nepřístupnými karpatskými skalami, ve staleté tvrzi Krevnica zazvonil telefon. Obyčejný smrtelník by těžko hledal, odkud se mezi opuštěnými rozvalinami rozléhá vyzvánění. Krevnica však už dávno a dávno přestala být cítit člověčinou. Od té doby, co se před mnoha lety tvrz zřítila při válečném bombardování a téměř vše kromě podzemní hladomorny shořelo na popel, nikdo by tu nehledal živou duši. Pravda pravdoucí. Proto se tu tak dobře dařilo upírům.

V zatuchlé hladomorně se otřáslo víko dřevěné rakve. Nejdřív jen slabě, pak o něco silněji, až se zvedla vrstva prachu, která ho pokrývala. „Krám je to starej, dřevěnej! U smradlavého česneku, z toho by se jeden zbláznil! Ještě, že už jsem mrtvá dobrých šest set let, jinak bych z toho mohla dostat infarkt!“ ozval se z vnitřku rakve skřehotavý hlas a nadskakující víko konečně povolilo. Pratetička Tiranie, jedna z nejstarších upířích hraběnek v celé Evropě, se pomalu postavila na rozvrzané nohy, protáhla si rozbolávaná záda a začala oprašovat svůj zažloutlý hedvábný šat.

„Taková špína! To by se za starých dobrých časů stát nemohlo. Stačilo zaletět si do vesnice, unést pohlednou dcer-

ku někomu z pastevců a ta pak uklízela jedna radost, dokud ji nepřišel zachránit některý z těch přihloupělých Honzů. Ale dneska! Zaplatit si služebnou stojí peníze, najmout si levnější služku odněkud z Ukrajiny se nevyplatí, protože ty ani nevědí, jak držet koště v ruce, a unést nějaké děvče proti jeho vůli, na to je lepší ani nemyslet. Aby měl člověk strach roztáhnout křídla. Hned je na titulní stránce novin. A já abych na stará upíří kolena snad zametala sama!“ rozčílovala se vrásčitá hraběnka kuckající v oblacích prachu.

Bílou vychrtlou rukou s dlouhými černými nehty zalovila pod sebou v rakvi a vytáhla dálkový ovladač. Zmáčkla žluté tlačítko a louče po stranách hladomorny zaplály. „Proč já jsem se to vlastně vzbudila? Ta moje skleróza!“ nemohla si vzpomenout staříčká hraběnka.

Pak se znovu ozval telefon. „Aá, neptomobil. Ta moje hlava děravá!“ rozpomněla se hned pratetička Tiranie. Protáhla svou vrásčitou ruku o dva metry, až dosáhla ke stropu hladomorny a chňapla po netopýrovi, který visel hlavou dolů, zeleně se mu rozsvěcovala očička a podivně vibroval. Ruka i s neptomobilem se vrátila do původní délky, Tiranie povytáhla chlupatému stvořeníčku pravé ouško, aby měla lepší signál, a zmáčkla černý čumáček.

„Tady hraběnka Tiranie z Krevnice. S kým mám tu čest mluvit?“ Ze zubaté tlamičky neptomobilu se ozval burácivý hlas. Rozumět mu však mohla jen pratetička. „Taková tragédie! Co budeme dělat, mocný pane? A co bude s chudáčkem Vladym? Nedávno přišel o maminku a teď další neštěstí!“ vyděsila se po pár vteřinách naslouchání. „Ano, pane. Jak si přejete, pane. Ale myslíte si, že je to opravdu

nutné? Mohla bych se o něj starat já. Nebo by ho určitě rádi přijali na upíří akademii v Bukurešti. Snad existují i jiná řešení než znehmotnění...“ vystrašeně odpovídala pratetička Tiranie hlasu hřímajícímu na druhé straně neptomobilu.

Vtom neptomobil sklapl čelisti a zoubky ostré jako jehličky prokously hraběnce ušní lalůček skrz naskrz. „Omlouvám se, mocný pane. Vše v zájmu upířího národa! Vaše slova jsou mi rozkazem. Uvidíme se zítra o půlnoci v Dračí soutěsce pod vaším sídlem. Společně s Vladym. Bude vykonáno, co poručíte, můj veliteli,“ opravila se ihned pratetička Tiranie a neptomobil pustil její ucho. Ať byl na druhé straně kdokoli, bylo jasné, že s ním nejsou žádné žerty.

6

Pratetička Tiranie si bezradně poopravila těžkou bílou paruku s vetknutým pavím perem, které jí daroval za mladých let nebožtík hrabě Tiranus, vytáhla ze spodničky dálkové ovládání a zmáčkla bílé tlačítko. Víko malé bílé rakve ležící hned vedle té pratetiččiny se rázem otevřelo. „Vampirie Krvemilo Mladší, je čas probudit se. Byl nám uložen výsostně důležitý úkol a tentokrát nesmíme zklamat. Připravme se na dalekou cestu, děvenko moje vysátá,“ pronesla důležitým hlasem pratetička a z bílé rakve se pomalu vynořila rozespálá mladá upíří princezna.

Vampirie Krvemila Mladší byla vnučkou pratetičky Tiranie, která ji od malička vychovávala podle těch nejlepších upířích zásad a pravidel chování. Byla absolutně proti jakýmkoli novotám a moderním nesmyslům, ne jako hrabě Drákula XXIV., který dle pratetiččina mínění toho nebohého Vladyho úplně zkažil. Ne, nic takového na tvrzi Krevnica nehrozí.

Vampirie nechodila do školy. Vše, co mladá upíří slečna musí znát, ji přece nejlépe naučí sama hraběnka. Co asi mohou ti lidští smrtelníci vědět o upířím studiu. Každý den tak spolu věnují celé hodiny výuce upíří historie, černé magie, biologie nočních dravců a lekcím povýšenosti, mrtvolné elegance a tance.

Pratetička Tiranie si při pohledu na vnučku spokojeně zamnula ruce. Dlouhé černé vlasy až do pasu, pečlivě uhlazené a bez chybičky, i když se právě vzbudila. Honosné šaty z kašmíru, šest krajkových spodniček a šněrovačka stažená tak, že kdyby nebyla už dávno mrtvá, určitě by se udusila. Povýšenecký nosík a rozkazovačný výraz. Malá hraběnka Vampirie Krvemila Mladší, pro kamarády Vampi. Naštěstí žádné kamarády neměla, takže nemusela mít strach, že by ji někdo tak neuctivě oslovoval.

„Ano, Vampirie je skutečná šlechtična, a až přijde správný čas, budou se o ni mladí upíří gentlemani z těch nejlepších rodin ještě prát. A tak konečně pozvedne upadlou slávu tvrze Krevnice,“ usmívala se pratetička při vzpomínce na dávné časy, hodovní sály plné hudby, zlata, vína a vybrané upíří společnosti.

„A kam to poletíme, pratetičko?“ zeptala se jemným hláskem Vampirie. „Kolikrát ti mám říkat, že slušně vychovaná mladá dáma se na nic neptá a bez odmlouvání poslouchá svou rodinu!“ zahrozila dlouhým seschlým prstem hraběnka Tiranie. „Když já jsem chtěla vědět, jestli si mám s sebou brát Múzáka nebo ne,“ fňukla uraženě malá šlechtična. „Když já, když já, když já... Hraběnky se nevymlouvají ani neomlouvají. Pamatuj si to, Vampirie. A Múzáka si pro jistotu vezmi, třeba se nám bude ještě hodit,“ odpověděla pratetička.

Múzák byl starý šedivý krysák, jediný přítel, kterého Vampirie měla. Pocházel z rodiny kouzelných krys, kde se obvykle rodily jenom samičky. Ty pak dostaly jméno Múza a vždy, když jejich pán potřeboval poradit, stačilo jmné